

Kapitel 11 – Tafi Atome, Ghana

Solen stod højt på himlen, og det var bagende varmt. Afia og Muki sad stadig på træstubben og ventede. Minga havde ikke vist sig. Faktisk havde de ikke set nogen aber hele dagen. De blev døsig i varmen. Muki lagde sig ned med hovedet på træstubben og faldt i søvn. Afia prøvede at holde sig vågen. Tænk hvis Minga kom, og de bare lå der og sov begge to.

Afia slog øjnene op. Det blæste en smule, så varmen var ikke så slem mere. Hun stirrede op i trækronerne. Hvor var alle aberne? Hun satte sig op og kiggede sig omkring. Muki lå stadig og sov. Hun måtte have drømt.

Drømmen havde bare været så levende. Alle aberne sad ved et kæmpestort træ. Der var musik, og hun og Muki var der også. Det var ligesom en ceremoni. "Selvfølgelig," råbte hun højt og ruskede i Muki. "Vi er det forkerte sted. Vi troede bare, at Minga ville komme her, hvor vi plejer at møde hende." Muki satte sig op og gned øjnene. "Hvad mener du, er det ikke bare noget, du har drømt?" sagde han surt. "Jo, jeg drømte det. Men jeg tror, drømmen viser mig vej. Du må da indrømme, at det er meget mærkeligt, at vi ikke har set en eneste abe her i dag." Muki nikkede eftertænksomt. "Det kan der være noget om," indrømmede han. "Og du er jo også åndehvisker," tilføjede han drillende. Afia daskede efter ham. Så grinede de begge to.

De rejste sig og blev klar over, at det snart ville blive mørkt. De måtte skynde sig. De blev enige om at gå ned mod floden. På vejen var der et meget stort baobabtræ. Det var det eneste træ i skoven, der lignede træet fra Afias drøm. Der var længere ned til floden, end de havde troet, og tusmørket kom snigende. "Tror du, vi er på rette vej?" spurgte Afia. "Vi er der," svarede Muki og pegede. De blev stående stille helt overvældet. De havde aldrig set noget lignende.

Gennem baobabtræets grene faldt månens lys ned på en lille lysning i skoven. Hundredvis af aber sad i træet, og nede på jorden var der næsten ligeså mange. Der var en særlig lyd, som om der blev spillet på tusind små fløjter.

"Daworos menneske med navnet Afia, træd frem for de hellige abers råd," stemmen rungede gennem skoven. Afia kunne ikke røre sig. "Gå nu," hviskede Muki og gav hende et skub i ryggen. Afia gik langsomt hen mod en stor abe, som sad midt i lysningen. Hun var sikker på, at det var ham, der havde talt. Hun bøjede sig ned foran ham og så op. Ved siden af ham sad Minga.